

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΙ

Πώς σχηματίζονται ή ληστοσυμμορίες. Ποιοί είναι οί άρχηγοί τους. Η «έντιμος» σταδιοδρομία του άρχιληστού. Πώς μπαίνουν στην στρατιωτική άριστοκρατία. Μία άπρόοπτη περιπέτεια. Στα χέρια τών ληστών. Τα παραδοξότερα λύτρα. Ο παράξενος θάνατος του ληστάρχου Χό—Λιν—Τσάνγκ, κλπ. κλπ.

ΜΙΑ από τις πιο τραγικές συνέπειες της κινεζικής επανάστασης ήταν, ως γνωστόν, ή τρομακτική ανάπτυξη της ληστείας. Η άσταθής κι' άνισχυρος Κυβέρνησις, ή έλλειψις μίας άστυνομίας με πειθαρχία και συνείδησι κι' ο οιαρκής πολεμος μεταξύ τών έπαρχιών, εοημιούργησαν μιά καινούργια τάξι, την τάξι τών ληστών της ύπαιθρου. Ποιοί άποτελούν τώρα αυτή την τάξι τών ληστών; Πρωτ' άπ' όλα, οί χωρικοί, εκείνοι που άπογυμνώθηκαν άπό τό άδιάκοπο πέρασμα του στρατού, τών άνέργων, τών άλητών, τών στρατιωτών που έχασαν τον άρχηγό τους και διασκορπίσθηκαν έδώ κι' εκεί και συγχρόνως όλοι εκείνοι που έγιναν ή αίτια της καταστροφής τών χωρικών.

Άρχηγοί αυτών τών ληστοσυμμοριών, που άποτελούν τις περισσότερες φορές όλόκληρες στρατιές είναι πάντα μερικοί δραστήριοι και τολμηροί νέοι, γυιοί εμπόρων, χωρικών ή δημοσιων ύπαλλήλων, που δέν μπορούν να άνεχθούν τον άπάνθρωπο έγωισμό και την άδυσώπητη σκληρότητα τών μεγάλων στρατηγών που θησαυρίζουν άπογυμνώνοντας τις άπέραντες έπαρχίες με τις κατασχέσεις τών περιουσιών και τους καταθλιπτικούς φόρους.

Στην Εύρώπη, ωστόσο, ο κόσμος έχει έσφαλμένη αντίληψη για τους Κινέζους ληστές. Μερικοί από αυτούς είναι μά την άλήθεια, πραγματικά θηρία που σκοτώνουν και σφάζουν από ευχαρίστησι κι' άπό σαδισμό. Ληλατούν και καινε όλόκληρα χωριά, καταστρέφουν θλακωδώς όλες τις έσοδειες και κατασφάζουν δίχως καμμία διάκρισι τόσο τους άνδρες, όσο και τα γυναικόπαιδα. Μά ο τρόμος που εμπνέουν παντού δέν τους προστατευει πολύν καιρό. Σε λίγο, οί λησται αυτοί ξεφανίζονται μυστηριωδώς. Κάποιος θά τύχη πάντα να δηλητηριάση ή να δολοφονήση τον άρχηγό τους. Κι' έτσι, οί άλλοι σκορπίζονται και χάνονται έδώ κι' εκεί στην άπέραντη Κίνα. Οί άλλοι, οί περισσότεροι άπ' αυτούς τους ληστές, διαλέγουν την «έντιμη» σταδιοδρομία του ληστού για να αποκτήσουν μιά σταθερή και έπίσημη θέσι. Αυτούς ο κόσμος τους υποφέρει, σαν ένα αναγκαίο κακό.

Ένας γνωστός μου μανδαρίνος μου είπε μιά μέρα μ' ένα αίνιγματικό χαμόγελο:

—Έδώ πέρα οί λησται και οί στρατιώται είναι τό ίδιο πράγμα!

Με τέσσερα τουφέκια, διακόσια φυίγγια και τρεις συντρόφους, τολμηρούς κι' άποφασιστικούς, ένας ύποψήφιος άρχηγός ληστών, μπορεί θαυμάσια να άρχιση την περιπετειώδη σταδιοδρομία του. Αν είναι έξυπνος, θ' άποφύγη τους άδικους φόνους και τις ληλασίες που δέν άποφέρουν τίποτε. Όταν δέ κατορθώση να έγκατασταθή σε μιά περιοχή δέν κλέβει πειά αλλά άρκεΐται στο να επιβάλη διαφόρους φόρους στην εισαγωγή και στην έξαγωγή τών έμπορευμάτων, στο πέρασμα ταξιδιωτών και στις ιδιοκτησίες. Για άντάλλαγμα τώρα, προστατεύει τους Κινέζους της περιοχής του από τις ύπερβασίες τών μανδαρίνων, από τις ληλασίες τών

στρατιωτών και κρατάει σε άπόστασι κάθε επικίνδυνο αντίπαλο. Τέλος, όταν κατορθώση να συγκεντρώση γύρω του όκτακοσιους ή χίλιους στρατιώτες - όπαδους, προσφέρει άμέσως τη βοήθειά του σ' έναν στρατηγό και μπαίνει έτσι στη στρατιωτική άριστοκρατία μ' ένα βαθμό που κανονίζεται αναλόγως της δυνάμεως του στρατού του.

Για να δητε δέ την παράξενη νοοτροπία αυτών τών ληστών, θά σας διηγηθώ μιά περιεργη περιπέτεια που μου έτυχε έδώ και λίγον καιρό. Μιά μέρα θέλησα να περάσω από μιά έπαρχία που έληστοκρατείτο και έκανα την άνοησία να μη δώσω προσοχή στις συμβουλές τών φίλων μου, για τους κινδύνους που μπορούσα να διατρέξω.

Κατά τό άπόγευμα λοιπόν της δευτέρας ημέρας του ταξιδιού μου, άκουσα γύρω μου πολλούς πυροβολισμούς κι' ένας από τους Κινέζους της συνοδείας μου δέχθηκε μιά σφαίρα κατάστηθα και έαπλώθηκε καταγής νεκρός. Ο οδηγός μου τότε είδε πως κινδυνεύαμε σοβαρά κι' έτρεξε άμέσως να έρθη σε διαπραγματεύσεις με τον άρχηγό τών ληστών. Οί λησται αυτοί, όπως έμαθε, είχαν εισβάλει από τη γειτονική έπαρχία, άπ' όπου τους είχε διώξει ένας ισχυρός αντίπαλος. Τριγύριζαν λοιπόν έδώ κι' εκεί για να θρούν χρήματα να αγοράσουν πυρομαχικά, γιατί είχαν έξαντλήσει τα δικά τους. Κι' έτσι είπαν στον οδηγό μου ότι για να με αφήσουν έλεύθερο, ήθελαν ως λύτρα χίλια δολάρια. Έγώ τότε, που είχα ελάχιστα χρήματα μαζί μου παρουσιάσθηκα στον Κινέζο άρχιληστή και του έξήγησα ότι τό ποσόν που ζητούσε ήταν ύπέρογκο. Καθώς του μιλούσα όμως πρόσεξα ότι είχε στο δεξι χέρι του μιά ούλη. Τί σύμπτωσης! Αυτόν τον άνθρωπο, λίγον καιρό πριν, τον είχα γιατρέψει από μιά γάγγραινα στο νοσοκομείο τών Ιεραποστόλων! Δίχως λοιπόν να διατάσω του θύμισα τις περιποιήσεις μου και του υπέδειξα ότι από ευγνωμοσύνη έπρεπε να έλαττώση στο ελάχιστον τα λύτρα μου. Ο ληστάρχος παραξενεύθηκε από τα λόγια μου, συγκέντρωσε τις άναμνήσεις του, με θυμήθηκε κι' αυτός κι' ώμολόγησε πως θά ήταν μεγάλη άγένεια από μέρος του, αν εξακολουθούσε να μου ζητάη χίλια δολάρια ως λύτρα. Με παρακάλεσε μόνο να του πληρώσω την αξία τών σφαιρών που είχα ρίξει!...

* * *

Υστερ' από λίγους μήνες, έτυχε να παρακολουθήσω την σύλληψη ενός περιφήμου ληστάρχου που τρομοκρατούσε την έπαρχία. Ο τολμηρός αυτός Κινέζος είχε τό θράσος να μπη μιά μέρα όλομόνυχος σε μιά τράπεζα και να σκοτώση με μιά πιστολιά τον ταμία της Μάγιου - Λούνγκ που μετρούσε στο συρτάρι του όλόκληρες δέσμες από δολάρια. Βρισκόμουν εκείνη την στιγμή μέσα στην τράπεζα και είδα τον άτυχο ταμία να σωριάζεται δίπλα μου σαν κεραυνόπληκτος. Ο κόσμος, μόλις άκουσε τον πυροβολισμό, σκορπίσθηκε άμέσως και άρχισε να φωνάζη:

— Πάν - Κέϊ - λάϊ - λό ! (Οί λησται κλέβουν την τράπεζα).

Η σύγχυσις ήταν τρομακτική κι' άπερίγραπτη. Τα ούρλιασματα τών Κινέζων είχαν προσελκύσει την προσοχή τών στρατιωτών κι' έτσι, όταν ο τολμηρός άρχιληστής έκανε να βγη από την πόρτα, θρέθηκε μπροστά στην «ένοπλο δύναμι». Άμέσως τότε, πέταξε τό πιστόλι του που κάπνιζε ακόμη μπροστά στα πόδια μίας τρομοκρατημένης Αμερικανίδος, πήδησε από ένα παράθυρο και σκαρφάλωσε στη στέγη του άντικρυνού σπιτιού. Μά κάποιος στρατιώτης τον πέτυχε στο στήθος με μιά σφαίρα και ο ληστάρχος κατρακύλησε και σωριάστηκε στη μέση του δρόμου. Οί άλλοι στρατιώτες τότε τον κατασκότωσαν με τους ύποκοπάνους τών όπλων τους και ύστερα τράβηξαν τό αίμόφυρτο κυρμί του ως την άστυνομία. Η χαρά τους ήταν άπερίγραπτη, γιατί ο τρομερός αυτός άρχιληστής που λεγόταν Χό - Λιν - Τσάνγκ έθεωρείτο ασύλληπτος. Είχε μάλιστα δολοφονήσει δυό Αγγλους Ιεραποστόλους κι' είχε κατακρεουργήσει φρικωδώς, τα πτώματά τους, λίγο πιο έξω από την πύλη της πόλεως. Επίσης, εκλεθε τις ώμορφες εύνούμενες τών μανδαρίνων και τών πλουσιών εμπόρων και ζητούσε κολοσσιαία λύτρα για την άπελευθέρωσι τους. Όταν δέ εκείνοι άργοπορούσαν ή προσπαθούσαν να τον συλλάβουν με τη βοήθεια τών στρατιωτών, τους έστελνε ως πρειδοποίησι, πρώτα τα μαλλιά του θύματός του κι' έπειτα, τό ένα αυτί του, τη

(Συνέχεια στη σελίδα 45)

Οί στρατηγοί θησαυρίζουν με κατασχέσεις και καταθλιπτικούς φόρους...

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 27)

την φτώχεια που τον βασάνιζε. Έγκατεστάθη από την άλλη μεριά στο σπίτι της Ικέρτας και άρχισε να εργάζεται για λογαριασμό της στο υπερχρό της άτελιε.

Κι' αυτός ο άνθρωπος, όταν ανέκτησε το ηθικό του έκανε αληθινά αριστουργήματα. Κι' αυτή άκομα ή Ικέρτα, μ' όλη τη ζηλεια της, δέν εκρυβε τόν θαυμασμό της και σιγα-σιγά άρχισε να συμπαθή αυτόν τόν καλλιτέχνη.

Την άνοιξι ή εκθεσι της Γκέρτας εκανε μεγάλη έντύπωσι. Ο κόσμος έμενε κατάπληκτος εμπρός σ' αυτά τα έργα τέχνης και συνεχαιρε την Ικέρτα με ειλικρινεια. Μά εκεινη φαινονταν μελαγχολική. Για πρώτη φορά στη ζωή της είχε καταλάβει τ' άκκο που είχε κάνει σ' έναν άνθρωπο. Ο Φρίτς Χόφμαν, ο φτωχός ζωγράφος είχε τσακίσει τη ζωή του και είχε αγωνισθή με την φτώχεια και τη δυστυχία έχοντας την ελπίδα ότι μιά μέρα θ' άνεγνωρίζαν την άξία του. Και ξαφνικά αυτή, ή κλέφτρα, είχε έρθει στη ζωη του για να του πάρη όλη τη δόξα του. Και τότε μετανόησε πικρά για τη διαγωγή της. Και δέν δίστασε να φωνάξη σ' όλον τόν κόσμο:

— Αυτά τα έργα δέν είνε δικά μου. Είνε του Φρίτς Χόφμαν. Τόν πλήρωσα για να εργασθί για λογαριαμό μου!

Οί άνθρωποι που θρισκονταν στην αίθουσα τα είχαν χαμένα. Αυτή ή αποκάλυψι τους άναστάτωσε. Άρχισαν να γελούν και ο πιο οιάσημος κριτικός έσπευσε να πλησιάση την Ικέρτα με συμπόνια και να της πη μ' εύγένεια.

— Είσαστε πειά πολύ ενδοξη, ώστε να μη μπορήτε να μάς κάνετε να σάς πιστέψουμε. Έλάτε, έγκαταλείψατε, επί τέλους, αυτήν την άδικαιολόγητη σεμνότητά σας. Ένας καλός καλλιτέχνης πρέπει να μην ντρέπετε ν' άνεγνωρίζη ως καλό τó έργο του. Σ'ας συνιστώ μόνο ν' άνεπαυθήτε λίγο γιατι ή κούρασι των τελευταίων μηνών σ'ας έχει τσακίσει τα νευρα και σ'ας κάνει να λέτε ένα σωρό άκατάληπτα πράγματα. Όσο για τόν Φρίτς Χόφμαν, αυτός είνε ένας μέτριος καλλιτέχνης που δέν αξίζει να θέλετε να τόν κάνετε οιάσημο, έστω κι' άν είσαστε έρωτευμένη μαζύ του.

Και φιλώντας τó χέρι της έφυγε από την εκθεσι για να γράψη έναν νέο ύμνο προς αυτήν την τόσο νέα μά και την τόσο διάσημη καλλιτέχνιδα. Και ή Γκέρτα γύρισε στο σπίτι της με σκυμμένο τó κεφάλι από την ντροπή. Δέν θα μπορούσε πειά να άντικρύση τόν άτυχο Χόφμαν. Ήταν μιά κλέφτρα, μιά κλέφτρα που του είχε κλέψει τη δόξα του και την καρδιά του.

Και δέν ήσυχασε από τις τύψεις της παρά μόνο, όταν τόν παντρεύθηκε.

ΕΡΙΧ ΜΠΡΑΝΤΟΝ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΣΚΥΛΟΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 32)

Φερνέρ - Σκουαίρ, του εδωσε εκεί πέρα να μυρίση μιά φορεσιά του μικρού Στέφενσον και κατόπιν τόν άφησε ελεύθερο. Ο Ρόπ άρχισε άνήσυχος να μυρίζη τριγύρω τó χώμα και να περιφέρεται διαρκώς στο ίδιο μέρος, χωρίς να μπορή ν' ακολουθήση με την όσφρησι κανένα ίχνος. Έπειτα σιγά-σιγά άρχισε να προχωρή με μεγάλη ώστόσο δυσκολία, ξαναγυρίζοντας στα θήματά του ώσπου στο τέλος ανέκαλυψε κάποιο ίχνος κι' άρχισε να τó παρακολουθή γαυγίζοντας χαρούμενα. Ο Τζέραλντ Ιιώγκ και οι άλλοι αστυνομικοί τόν παρακολούθησαν και τόν είδαν κατάπληκτοι να μπαίνει ύστερ' από λίγη ώρα σ' ένα μικρό σπίτι της Λίμμεν - Στρήτ, που θρισκονταν δυό περίπου συνοικίες πιο πέρα από τó Γκόθερνερ - Σκουαίρ. Σ' αυτό τó μικρό σπίτι καθόταν μιά παράξενη γυναίκα, ή Φερνάντ Σίκελ, που ζούσε από τα μικρά εισοδήματα της πατρικής περιουσίας της. Ήταν μιά μισότρελλη γεροντοκόρη, που αγαπούσε με πάθος τα μικρά παιδιά. Ο Ρόπ λοιπόν ώρμησε μέσα στο σπίτι της άνέθηκε στο δεύτερο πάτωμα και στάθηκε γαυγίζοντας μπροστά στην κλειστή πόρτα ενός δωματίου. Οί αστυνομικοί, χωρίς πολλές διατυπώσεις την άνοιξαν άμέσως, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της γεροντοκόρης και θρέθηκαν κατάπληκτοι μπροστά στο χαμένο γυιό του Τζών Στέφενσον!... Ο μικρούλης καθόταν ήσυχά κάτω στο πάτωμα κι' έπαιζε μ' έναν ήλεκτρικό σιδηρόδρομο που του είχε χαρίσει ή Φερνάντ Σίκελ!... Τι είχε συμβή τώρα; Άπλούστατα ή μισότρελλη γεροντοκόρη είχε απαγάγει τόν μικρό Στέφενσον, χωρίς να ξέρη ποιανού ήταν παιδί, με τόν σκοπό να τó υίοθετήση! Κανείς λοιπόν δέν θα μπορούσε ν' άνεκαλύψη τί είχε άπογίνει ο μικρός ήρωας αυτής της περιπετειάς, άν δέν επενέβαινε ή εκπληκτική όσφρησις του Ρόπ!...

Αυτά είνε τα πιο χαρακτηριστικά κατορθώματα των αστυνομικών σκύλων της Νέας Υόρκης κι' από αυτά μπορεί κανείς να καταλάβη πόσο είνε πολύτιμοι συνεργάτες των ντέτεκτιβ οι άλλοι Μπόμπηδες και Ρόπ των Άστυνομιών του Παλαιού και του Νέου Κόσμου.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 22)

μύτη του, τó ένα χέρι του ή τó ένα πόδι του!... Η σύλληψις λοιπόν του ληστάρχου αυτού λύτρωνε την έπαρχία από ένα καταθλιπτικό έφιάλη.

— Έτσι, έτοιμαζόμουν να γυρίσω στο σπίτι μου, όταν ξεαφνα, μπροστά στο άστυνομικό τμήμα, είδα μιά φρικώδη σκηνή που δέν θα μπορέσω να την ξεχάσω ποτέ μου. Ένας από τους στρατιώτες άρπαξε από τα μαλλιά τόν Χό-Λιν-Τσάνγκ και στηρίζοντας τó πιστόλι του στον κρόταφο του άρχιληστού, του τίνανε τα μυαλά στον άέρα. Έπειτα, με άπάθεια, έβγαλε στη δημοπρασία τα ρούχα του νεκρού: τις μπότες του, τη στρατιωτική στολή του, τó πουκάμισό του, τη ζώνη του.

— «Ι—πάν — κουέν — τσιέν : φώναζε δείχνοντας την ταμπάκiera του. «Μισό δολλάριο!...»

Κ' οι άλλοι Κινέζοι μάλλοναν ποιός θα πρόφταινε ν' αγοράση ένα «ένθύμιο» του Χό - Λιν - Τσάνγκ.

Όταν τέλος άπογυμνώθηκε ο αίμόφυρτος νεκρός, οι στρατιώται άρχισαν να μοιράζουν στον κόσμο τις σάρκες του. Ένας από αυτούς έκοβε κομμάτια από την καρδιά του κι' ένας άλλος από τó σηκότι του. Κι' έπειτα τα πουλούσαν σ' εκείνον που προσέφερε περισότερα. Τό περίεργο τώρα είνε ότι οι Κινέζοι εκαναν σαν τρελλοί για τις σάρκες του άρχιληστού και τις καταβρόχθιζαν ετσι ώμές επί τόπου! Τό θέαμα αυτό ήταν άπαισιο, ανατριχιαστικό:

— Μά γιατι τρώνε έτσι τις σάρκες του ληστού; ρώτησα τόν άστυνόμο.

— Εκείνος σήκωσε τους ώμους του άδιάφορα, στενοχωρημένος.

— Προλήψεις του λαού... μου άπάντησε. Νομίζουν πως όταν θα φάνε ένα κομμάτι από την καρδιά ή τó σηκότι του Χό-Λιν - Τσάνγκ θα γίνουν έξυπνοι κι' άτρομητοί σαν κι' αυτόν!...

Μά την αλήθεια, ποτέ μου δέν θα μπορούσα να φαντασθώ ότι ένας Κινέζος λήσταρχος θα είχε τόσο παράξενο τέλος.

ΔΟΚΤΩΡ ΑΛΜΠΕΡ ΖΕΡΒΑΙ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 26)

σου άρέσει, νά...

— ... Ναι, μου άρέσει να ξαναγυρνάω στην παλιά εκείνη και καλή εποχή! οιακόπτεη ή Κοκό, άποφασιστικά. Μου άρέσει να με ξαναλένε Μαργαρίτα... Μου άρέσει ένας σύζυγος σοβαρός, γλυκός, άφωσιωμένος σε μένα κι' όχι ένας δανδής θεότρελλος, που να σεχωρίζη στα υαλόνια, έτοιμος να ρουφηχθή σαν καραμελλά απ' την πρώτη χτυπητή καλλονή, ή όποια θα τέν λαχταρήση... Μου άρέσουν οι χοροί, αλλά όχι πειά τα ταγκό και η ρούμπες και τα φόξ - τροτ, μά τα θάλς, ή μαζούρκες, ή καόρίλλιες, οι λανσιέδες... Συχαίνομαι τις τζάζ-μπάντ που με ζαλίζουν, και τα «παράσιτα» των ραδιοφώνων που με ξεκουφαίνουν... Συχαίνομαι τους νέγρους, τις μπανάνες, τις χαθάγιες, τα «γκέρλς», τα ξεβρωτικά ζενύχτια στα δήθεν κοσμικά κέντρα, που είνε στην πραγματικότητα κέντρα έκτραχλητισμού... Και ποθώ μιά ήσυχη οικογενειακή ζωή, με τόν άνδρα μου, με τα παιδιά μου, με τó άπαλό και ξεκουραστικό γραμμόφωνό μου, με τó σκυλάκι μου, με τη γατούλα μου, με την κουζίνα μου!... Ναι, άηδίασα πειά αυτή την κοινωνική ξεραίλα, τη γεμάτη από θορύβους, από έκνευρισμό, από ύποκρισία, κι' από πιθηκισμούς, και ποθώ νά...

— Ποθής να πäs σε μιά έρημο για να ζήσης, χειρότερη από άσκητής, χειρότερη κι' από καλογρηά! διακόπτεη με τη σειρά της τώρα κ' ή Μαντώ, κατάπληκτη άφάνταστα, και σχεδόν άγανακτισμένη.

Μά ή Κοκό — ή Μαργαρίτα — δίχως να έπηρεασθή καθόλου, μουρμουρίζει με νοσταλγία πικρή, σαν να ξέρη πόσο άπραγματοποιήτα είνε στον κύκλο της τα παραπάνω όνειρά της:

— Μακάρι να πήγαινε στην έρημο!... Κ' ή Σαχάρα άκόμη, έχει κι' αυτή όάσεις ζηλευτές, ενώ ή κοινωνία μας πλημμυρίζει από άσχήμιες κι' από προστυχίες!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

ται διαβάζοντας τόν κατάλογο των μελών του άδελφάτου, φωνάζει και τó όνομα του νεκρού προέδρου. Και τότε, ένας απ' τα άλλα μέλη, άπαντάει στερεότυπα:

— Παρών ο πρόεδρος μας, αλλά χωρίς δικαίωμα χρήσεως της ψήφου του!

Στη σχετική εικόνα μας, βλέπετε τόν σκελετό του Μπένθαμ, ντυμένον με τó κοστούμι του της εποχής εκείνης, ενώ τó κρανίου του θρισκεται σε μιά «γυάλα» άνάμεσα στα πόδια του.